

λιβάνι

λιβάνι, το, ουσ. [<μσν. λιβάνιν <λιβάνιον, υποκορ. στου αρχ. ουσ. λίβανος], το λιβάνι. **1.** η κολακεία, η προσπάθεια προσεταιρισμού κάποιου με κολακείες, με δουλικό εγκωμιασμό: «για να αρχίζει αυτός το λιβάνι, σημαίνει πως έχει μυριστεί λαβράκι». **2.** το χασίσι: «ε ρε, να 'χαμε τώρα λίγο λιβάνι να φτιαχτούμε!». Από την ιδιαίτερη αρωματική οσμή του χασισιού, που παρομοιάζεται με αυτή του λιβανιού·

- *καίω λιβάνι (σε κάποιον)*, κολακεύω, εγκωμιάζω κάποιον με τρόπο δουλικό, τον λιβανίζω: «για να καίει λιβάνι αυτός στον τάδε, πάει να πει πως μυρίστηκε λαγό»·

- *κερί και λιβάνι*, βλ. λ. [κερί](#)·

- *μυρίζει λιβάνι*, είναι ετοιμοθάνατος: «δύσκολα τα πράγματα για τον τάδε, γιατί άρχισε να μυρίζει λιβάνι». Από το ότι, το λιβάνι, με τη χαρακτηριστική αρωματική μυρωδιά του, χρησιμοποιείται σε διάφορες θρησκευτικές εκδηλώσεις, καθώς και σε αυτή της εκφοράς και της ταφής του νεκρού. Συνών. *μυρίζει χωματίλα*·

- *τ' αγγειά γινήκαν θυμιατά και οι κοπριές λιβάνι*, λέγεται για τα ανάξια άτομα που καταλαμβάνουν υψηλές θέσεις στο δημόσιο ή άλλα αξιώματα: «μόλις ανέβηκε το κόμμα τους στην κυβέρνηση, τ' αγγειά γινήκαν θυμιατά και οι κοπριές λιβάνι»·

- *τάζει της Παναγιάς κερί, του διάβολου λιβάνι*, βλ. λ. [κερί](#)·

- *τον (το) αποφεύγει, όπως ο διάβολος το λιβάνι ή τον (το) φοβάται, όπως ο διάβολος το λιβάνι*, βλ. λ. [διάβολος](#)·

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας